

ĐÀ LẠT MÙA HOA

Đà Lạt có anh không biết đang mùa gì
Mà cây thơ y hoa khắp nơi, khắp chốn
Violet đua dâng, khiêm tốn
Bên nhàn ngó đá hăng rỏi cỏi kiêu sa
Em biết rồi Đà Lạt đang mùa hoa
Xuân, hè, thu, đông bốn mùa đua vẫy
Trong bình yên cho lòng cảm thơ y
Khi trộm c anh em nhàn rỗi mọt đũa
Như đũa nếm này không thối không yêu
Chút hời hợt nhè nhè chi u sảng xuồng
Đi đi c chao nghiêng bầy c ai vờ muồn
Có ngón gió nào làm gợn mọt hờ xanh
Thời gian là thối đũa c qua nhanh
Đà Lạt là anh, anh là Đà Lạt!
Tạm biệt cao nguyên mai vờ ngón gác
Biết lòng mình còn gỏi lỏi nỏi đây...

HỒI THUY MỘNG HỒN

MÙA ĐÔNG CAO NGUYÊN

Đã qua rồi mùa thu của tôi ơi!
Đông rét mướt và tiếng chim u buồn
Chim c lá cuội cùng mang theo nỗi nhớ
Rồi vì vì vàng đẽ đón mắt mùa sang
Ngày dài nên mây càng lang thang
Lời chim nói buồn buồn đành không nói
Nỗi cô đơn lồng vào trong đêm tối
Anh không về nên mùa đông lạnh hơn
Nhưng hàng cây trĩu trĩu lá cô đơn
Đón mắt gió bay qua thành phố đẹp
Của nhà ai suốt mùa đông khép
Im lìm ngăn cản gió lạnh thổi về
Mùi hương bay nồng nàn giữa đêm khuya
Của loài hoa âm thầm đang nở về
Chim đi nhau suốt từ đi mòn mỏi
Mắt đi nơi nơi mắt c biệt trao ai!
Cao nguyên mùa đông thơ mộng rồi dài
Và mắt nhà thơ, mắt lạnh nhợt nhạt cũ...

HỒI THUY MỘNG HỒN